

Нові історії зі щасливим завершенням

Допитливе лисеня

Міхал Белшан
Ілюстраторка Зузана Сланска

Правдиві історії про нашу природу

FRAGMENT

Допитливе лисеня

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Міхал Белшан
Допитливе лисеня – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Нові історії зі щасливим завершенням

Допитливе лисеня

Міхал Белшан

Ілюстраторка Зузана Сланска

FRAGMENT

Текст © Міхал Белшан, 2019
Ілюстрації © Зузана Сланска, 2019
Переклад © Олена Ващенко, 2022
Редактура та коректура Ірина Олійник
Фото на обкладинці © Яцек Фулавка, Роман Самохін, Ерік Ісселі /
Shutterstock.com
Видання створено у співпраці з Чеською спільнотою захисників
природи

ISBN tištěné verze 978-80-253-6009-5
ISBN e-knihy 978-80-253-6031-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6032-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6033-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

*Моїм батькам,
які навчили мене любити історії,
що приховані в книжках*

Підступні плани

Посеред березня все мало вигляд наполовину. Позаду вже пів зими, проте весна ще не випускала квіти із землі. Сьогодні сніг, завтра нічого, а післязавтра знову сніг. Люди з нетерпінням чекають на сонце, проте погода все одно змушує їх кутатися в пальта, шалики та куртки. Ні те ні се.

Найбільше Бара любила літо, тож зиму сприймала як період, який треба просто пережити. Сидячи за партою з відсутнім поглядом, коли на уроці вивчали Карла IV,

подумки вже була на пообідньому тренуванні з легкої атлетики.

Ще одна кепська риса зими – думки блукали в її голові – доводиться бігати, лише в приміщенні, у спортзалі, а це страшенно нудно. Коли вибігала на вулицю під час снігу, мала зважати на ожеледицю та на замети, аби не спітніти чи не замерзти, а про те, щоб пробігтися за місто до Клабави та побродити в річці, навіть і не йшлося.

Бара глибоко зітхнула з приводу невідворотності зими та записала в зошиті: *1333 рік, 17 років – повернення до Чеського королівства – усе кепсько, суцільні борги.* Вона уявила, як молодий Карл проїжджає королівством, корона з'їжджає через великі вуха майже на підборіддя та де би він не проїхав, хтось та тицяв йому під ніс рахунки. Вона спробувала намалювати Карла на папері, проте, коли в неї була вже готова голова

з вухами й корона, вона не могла вирішити чи має король бути в плащі, чи в бойових обладунках. На завершення під зображенням голови вона написала КОРОЛЬ КАРЛ IV ВУХАНЬ і показала власний витвір однокласниці, яка сиділа поруч. Та посміхнулася й надала оцінку, піднявши великий палець. Урок тривав і Барі здавалося, що попри всі історичні джерела, хроніки та записи, Карл IV вирішив стати відомим лише для того, аби наповнити підручники нудними фактами. Вона підперла голову й примружила очі, розмірковуючи лише про те, коли вже настане справжня весна.

Пообіднє тренування шкільної легкоатлетичної команди відбувалося, зазвичай у спортзалі. Звісно, перше що на неї очікує – це розминка. З Барою також тренуються Ганка й Каміла. Дівчата називали себе командою ГаБаКа, і коли одна з них

пробігала спринт, двоє інших заохочували до
ліпшого результату, коротко скандуючи: «Га-
Ба-Ка, Га-Ба-Ка!» Сьогодні дівчата отримали
від тренера завдання з бігу на витривалість,
наразі три коліжанки долали його короткими
та економними кроками. Спільний біг
сформував їхнє дихання в унісон і тому він був
радше приємним, аніж виснажливим. Дівчата
пробігли приблизно дванадцять кіл, як раптом
Каміла перечепилася та гепнулася на доріжку.
Ганка з Барою миттю підбігли до неї та
допомогли піднятися. Падіння не оминуло
увагу тренера, тож у середині зали відразу
прогримів його голос: «Глінецька, Ралова,
Тучкова, якщо ви покалічитеся до весняних
вибіркових змагань, я вам не заздрю!»

Проте, коли тренер побачив, що Каміла
тримається на обох ногах і трохи кульгає
через забій коліна, суворий тон його голосу
дещо пом'якшав: «Дівчата, на сьогодні

досить. Каміло, улаштуйся зручніше, ГаБа, перш ніж підете додому, зробіть десятихвилинну розтяжку».

Тренер озирнувся на хлопців, які штовхали один одного на матах, засвистів у свисток, рішучим жестом показав, аби припинили, і знову повернувся до дівчат: «Гайда, гайда, допоки розігріті!» Каміла гукнула дівчатам, що зачекає на них у роздягальні та побігла в душ.

Зазвичай дівчата вправлялися в розтяжці в трійці, проте тепер Бара й Ганка змушені були повернутися до тренувань у парі. Тренувалися методично, починаючи з голови, потім тулуб і до щиколоток, тож десять хвилин промайнули швидко. Після завершення тренування, дівчата ще раз із тренером узгодили дату вибіркового змагання і побігли в душ.

Бара розгнівано витирала рушником своє довге руде волосся та заздрила Ганці з Камілою, які мають короткі зачіски й не

переймаються цим. Вона вже кілька разів переконувала маму, що коротке волосся для бігуна є набагато практичнішим, проте та про це й чути не бажала. Бара пирхнула й глянула у велике дзеркало. Провела рукою по волоссю та в задумі схилила голову ледь убік. Гм, авжеж, із довгим волоссям усе ж привабливіший вигляд, промайнуло в її голові. Зітхнувши над труднощами світу, повісила рушник на сушарку.

Ганка та Каміла вже стояли біля входу до комплексу та про щось жваво сперечалися. Коли Бара наблизилася до них, Ганка мовила: «Хто знає, що вони замислили, тому й кажу, що ми маємо це з'ясувати!»

Бара підійшла до дівчат. Їй, звісно, було цікаво, що саме відбувається. Каміла похмуро подивилася на Ганку.

«Коли ми купували напої з автомату», – розпочала вона, водночас пропонуючи

